

Arrest

nr. 176 453 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 26 januari 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in bij toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in functie van haar schoonbroer, de heer A. H., van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 juli 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Tegen die beslissing diende verzoekster op 26 augustus 2015 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 157 076 van 26 november 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bijlage 20 van 17 juli 2015 genomen op grond van artikel 47/14, 2° van de vreemdelingenwet wegens onbevoegdheid van de steller van de akte.

Op 8 april 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2015 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: K.

Nationaliteit: Marokkaans

Geboortedatum: 01.01.1964

Geboorteplaats: Beni Said

Identificatienummer in het Rijksregister: 64.00.02 168-49

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.01.2015 gezinshereniging aan met haar schoonbroer, zijnde dhr. Aouame Hassan, geboren op 10.02.1960, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 60.02.10 679-04.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het, andere familielid ten laste is of deel uit- maakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2015 - nr. 761' dd. 10.03.2015: dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene; 'attestation de non profession' dd. 08.03.2015 waarin verklaard wordt dat betrokkene geen beroep uitoefent op het grondgebied van Tazaghine: echter, op datum van het attest was betrokkene reeds woonachtig in België, het is dan ook niet meer dan normaal dat ze op dat ogenblik niet meer economisch actief was. Dit attest zegt echter niets over de situatie van betrokkene voor haar aankomst in ons land; 'attestation de charge familiale' dd. 19.03.2015, afgeleverd door het gemeentebestuur van Tazaghine waarin verklaard wordt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon woonachtig zijn in Tazaghine en dat betrokkene ten laste is van haar schoonbroer: echter, gezien dit attest gebaseerd is op verklaringen van derden wordt het in zijn geheel beschouwd als een verklaring op eer.

Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat zowel betrokkene als de referentiepersoon op datum van dit attest reeds woonachtig waren in België (zie ook verder). Gezien deze gegevens van het attest niet kloppen, dienen er ook vragen gesteld te worden bij de waarachtigheid van de overige verklaringen van het attest.

Het geheel van de voorgelegde attesten kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- *loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode oktober 2014 - maart 2015*
- *gezinssamenstelling afgeleverd te Neerpelt dd. 03.02.2015*
- *bankuittreksels betreffende betalingen van de huishuur, nutsvoorzieningen (water, elektriciteit, ...): deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon en zijn gezin, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan zijn persoonlijke levensonderhoud; de referentiepersoon dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene voor haar aankomst in België.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, ze heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bovendien hebben zowel betrokkene als de referentiepersoon niet aangetoond niet ten laste te vallen van de Belgische overheden.

Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Enerzijds blijkt uit de voorgelegde gezinssamenstelling dat zij weliswaar momenteel in België deel uitmaakt van zijn gezin, echter niet in Marokko. Anderzijds toont de referentiepersoon niet aan ooit in Marokko woonachtig te zijn geweest. Het 'attestation de charge familiale' dd. 19.03.2015 stelt weliswaar dat de referentiepersoon in maart 2015 woonachtig was op een adres in Tazaghine, maar dit blijkt uit de gegevens van het rijksregister: voor zijn aankomst in België was hij woonachtig in Dordrecht (Nederland), sindsdien was hij on- onderbroken in ons land.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tót gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1 ,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Verzoekende partij diende op 17 mei 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als ander familielid, ten laste of deel uitmakend van een gezin.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij naar aanleiding van een nieuwe vestigingsaanvraag op 25 mei 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Gelet op deze vaststelling beschikt verzoekende partij niet langer over het wettelijk vereiste belang bij de vernietiging van de bevelscomponent van de bestreden bijlage 20. Het attest van immatriculatie is onverenigbaar met de vaststelling opgenomen in de bestreden bijlage 20 dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft. Het attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijf in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als impliciet ingetrokken, zelfs al is inmiddels het attest van immatriculatie opnieuw ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)).

2.3. Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij dat zij geen belang meer heeft bij het beroep in zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Het werd afgegeven op grond van artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en gaat gepaard met de inschrijving in het vreemdelingenregister. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. De duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet werd ingetrokken door het attest van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is voor de duur van de geldigheid van het attest van immatriculatie.

Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus is de verzoekende partij niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat het gegeven werd, rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de vreemdelingenwet in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de nieuwe vestigingsaanvraag.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekster nog beïnvloedt, hetgeen niet blijkt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Er dient te worden benadrukt dat het aan de Raad is om te oordelen of de verzoekster die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij haar beroep.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoeksters belang, komt het de verzoekster toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft.

2.4. Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft.

Het beroep is, bij ontstentenis van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in zoverre het de beslissing van 8 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, verder de bestreden beslissing genoemd

3.1. Het enige middel luidt:

“Enig middel: schending van het artikel 47/1, 47/2, 47/3, en 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 52 en 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie:

7.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijfformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte stelt dat er niet zou zijn aangetoond dat verzoekster ten laste is van haar schoonbroer of dat men deel uitmaakt van het gezin. Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 vele stavingsstukken werden neergelegd die aantonen dat men deel uitmaakt van het gezin en dat men ten laste is, zowel in België als in Marokko. Voormelde bepaling stelt dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

Dat verzoekster ontegensprekelijk het bewijs heeft neergelegd van zij onvermogen is, in het verleden en heden, en dat zij deel uitmaakt en ten laste is van het gezin van de heer Aouame Hassan. Dat de voorgelegde stukken geenszins een "verklaring op eer" zijn of "eigen verklaringen" zouden bevatten, doch attesten van de bevoegde administratieve en fiscale overheden. Welk document de verwerende partij dan wel zou verlangen van verzoekster is een compleet raadsel. Verder blijkt uit de overgemaakte stukken ook dat men op hetzelfde adres woont en woonden, dat alle kosten van onderhoud van verzoekster worden gedragen door het Nederlandse EU-burger, en dat er ook maandelijkse financiële betalingen zijn gebeurd in het verleden ten voordele van verzoekster door de referentiepersoon.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

7.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen,

zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.' (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoekster, naast de weigering van haar verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of zelfs artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet afdoende is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

7.3. Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Artikel 58 Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt, en dat zij deel uitmaakt van het gezin die instaat voor al haar kosten, vloeit hieruit voort dat zij ten laste is van haar schoonbroer die haar onderhoudt, minstens dat zij deel uitmaakt van het gezin. Verzoekster heeft niets meer verloren in haar land van herkomst. Zij heeft aldaar geen inkomsten, wordt daarentegen financieel ondersteund door de schoonbroer, met wie zij klaarblijkelijk een gezin vormt. Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoekster in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig heeft onderzocht.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, artikel 58 Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

7.4. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden..."

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen haar.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Indien verzoekster zou zijn gehoord had zij kunnen vertellen dat de overgemaakte stukken geen verklaring op eer inhouden, dat dit officiële documenten betreft van de Marokkaanse overheidsdiensten, had zij bijvoorbeeld documenten kunnen neerleggen omtrent vorige adressen, vorige jaren, enz. zo de Dienst Vreemdelingenzaken dit relevant meent te vinden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

7.5. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar schoonbroer en zus.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie, artikel 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu is de bestreden beslissing afdoend gemotiveerd. De juridische grondslag wordt vermeld: artikel 47/3 van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag is duidelijk: de verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij tijdens haar verblijf in het herkomstland ten laste was van haar schoonbroer en dat zij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van haar schoonbroer.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht en de schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
(...)*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de vaststelling van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar schoonbroer, in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Uit de door haar overgemaakte attesten zou blijken dat zij zowel in België als in Marokko ten laste was. De attesten van onvermogen zouden zijn afgeleverd door bevoegde administratieve en fiscale overheden, waardoor zij niet begrijpt welke attesten de verwerende partij dan wel van haar zou verwachten. Uit de stukken zou blijken dat men op hetzelfde adres woont en woonde en dat alle kosten van onderhoud worden gedragen door de referentiepersoon.

Verzoekster erkent dat zij het bewijs diende te leveren dat zij ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van zijn gezin en dat de bewijzen dienaangaande moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

De Raad dient hieromtrent vooreerst op te merken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partij in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

Door te wijzen op het gegeven dat de verzoekende partij samenwoont met de referentiepersoon en haar kosten van onderhoud draagt, weerlegt zij geenszins voorgaand motief van de bestreden beslissing, namelijk dat de verwerende partij aanneemt dat de verzoekende partij weliswaar in België deel uitmaakt van het gezin van haar schoonbroer, maar dat haar geen verblijf in functie van haar schoonbroer op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan worden verleend omdat zij naliel aan te tonen voor haar komst naar België in het herkomstland deel uit te maken van diens gezin en/of ten laste was van haar schoonbroer in het herkomstland.

De Raad dient de verwerende partij bij te treden in haar opmerking die stelt: *“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving van haar aanvraag de volgende documenten heeft overgemaakt:*

- Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2015 van 10/03/2015 waarin uitdrukkelijk staat vermeld dat het werd afgeleverd op grond van de verklaringen van verzoekster zelf (“attestation délivré à l'interesée, sur sa demande, au vu de la céclaration sur l'honneur (...);”

- Attestation de charge familiale van 19/03/2015, afgeleverd door het gemeentebestuur van Tazaghine, waarin wordt gesteld dat H. A. verzoeker ten laste heeft. Verzoekster betwist echter niet dat op het moment dat dit attest werd opgemaakt, zij samen met de referentiepersoon reeds woonachtig waren in België, wat een tegenindicatie vormt van de inhoud van voormeld attest.

- Attestation de non profession van 08/03/2015 : zoals voorgaand attest, waren verzoekster en de referentiepersoon op het moment dat het attest van 08/03/2015 werd opgesteld reeds woonachtig in België.

Gelet op het feit dat de attesten van 08/03/2015 en 19/03/2015 werden afgeleverd op een moment dat verzoekster reeds woonachtig is in België, is het geenszins kennelijk onredelijk om op die grond af te leiden dat er vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de verklaringen van het attest. Verzoekster kan ook niet voorhouden als zou de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld dat het “attestation du revenu (...)” een verklaring op eer uitmaakt, gelet op het feit dat hierin expliciet werd weergegeven dat het werd opgesteld op verklaringen van verzoekster zelf.”

M.b.t. het te leveren bewijs dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, werd in de bestreden beslissing opnieuw verwezen naar het “attestation de charge familiale”, waaromtrent gesteld wordt dat er weliswaar in weergegeven werd dat de referentiepersoon in maart 2015 woonachtig was op een adres in Tazaghine, terwijl uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat hij voor zijn aankomst in België woonachtig was in Dordrecht en sindsdien ononderbroken in ons land verbleef. Verzoekende partij weerlegt deze correcte vaststelling niet, waardoor zij niet aantoont dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verwerende partij kon in alle redelijkheid oordelen dat niet afdoend is bewezen dat de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van haar schoonbroer voor haar komst naar België in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit het feit dat zij niet over een eigen inkomen beschikt en deel uitmaakt van het gezin dat instaat voor al haar kosten, automatisch voortvloeit dat zij ten laste is van haar schoonbroer, toont zij haar actuele situatie mogelijkerwijze aan maar gaat zij voorbij aan de voorgaande vaststellingen die volstaan om de aanvraag af te wijzen. Deze gegevens op zich volstaan niet om haar aanvraag gunstig te beantwoorden, ook niet in toepassing van artikel 58 van het vreemdelingenbesluit nu uit artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, als hogere rechtsnorm op het bepaalde in het vreemdelingenbesluit vereist dat de verzoekende partij moet aantonen dat de tenlastelegging en/of het deel uitmaken van het gezin reeds voorhanden zijn in het herkomstland, wat in casu niet werd aangetoond.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 58 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij onzorgvuldig gedrag en het tekortschieten in de motiveringsplicht verwijt en verwijst naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 omdat tevens een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen is die grief gelet op het gestelde onder punt 2, niet langer dienstig.

Voorts kan de verwerende partij bijgetreden worden waar deze opmerkt dat *“Nu zij niet aantoont dat zij niet in staat zou zijn geweest om alle nodige documenten over te maken ter staving van haar aanvraag, toont zij niet aan dat het hoorrecht in casu zou zijn geschonden. Zij toont niet aan dat er op de verwerende partij een verplichting zou rusten om haar alsnog uit te nodigen bijkomende informatie of uitleg over te maken.”* Immers in het kader van een aanvraag komt het de aanvrager toe alle nuttige informatie over te maken en weerlegt de verzoekende partij geenszins de correcte motieven in de bestreden beslissing.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het

Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen haar standpunt te wijzigen. In casu stelt het attest van inkomen van de verzoekende partij van 10 maart 2015 zelf dat het werd opgesteld op grond van haar eigen verklaringen, zodat het inderdaad geen bewijskracht heeft. In de mate dat de verzoekende partij suggereert dat zij nog andere bewijzen had kunnen voorleggen, kan zij een nieuwe aanvraag indienen, wat zij blijkbaar heeft gedaan. Een schending van het hoorrecht is niet aangetoond, temeer deze grief in het licht van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten evenmin nog dienstig is, gelet op hetgeen in punt 2 is gesteld.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert bepaalt dit artikel als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu dient de Raad, samen met de verwerende partij dat dit ontbreekt.

Wat het privéleven betreft volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanreikt om een privéleven in het Rijk aan te tonen. Verzoekende partij toont niet het bestaan aan van een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig privéleven.

Het louter gegeven dat de verzoekende partij ook een schoonbroer, zus heeft die in België wonen vormen geen door artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), wat in casu ontbreekt. Gelet op deze vaststelling toont de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM niet aan.

De overige grieven doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN